

У Павићевој драми нема сувишних речи, нема непотребног покрета, нема празних хода. У њој нема бриге за досадашњу драматургију, познате театарске стилове и редитеље којима ми и свет данас располажемо. Па ипак, то је писац који је прошао искуства историје драмске књижевности и то оне најређе, барокне, код нас и у свету. Ту је све у заносу крупних речи исказаних обичним изразима, или малих ствари речених грандиозним сликама...

Морам рећи да је ова драма сва саткана од мистерије смрти и живота, времена и простора, оностраног и стварносног... Драма „За увек и дан више“ као да је написана да би се надокнадила чињеница да касни барок није оставио велику драму у време величанственог сликарског размаха. Павић је имао предност што је као становник 20. века имао за собом светско театарско искуство од Шекспира до Боба Вилсона...

Замисао грандиозна, замамна, достојна и опуса и намера Милорада Павића.

Јован Ђурилов
(Политика, 10. VII 1993)